

Protokol o hodnocení kvalifikační práce

Název diplomové práce: DAY BY DAY

Práci předložil student: BcA. Alena LIŠKOVÁ

Studijní obor a specializace: Sochařství, specializace Keramika

Hodnocení vedoucího práce

Práci hodnotil:

doc. MgA. Gabriel Vach

Dovolím si na začátek svého textu malý výlet do historie. Když Alena Lišková pracovala na své bakalářské práci, její ctižádostí bylo vyrobit samoglazovací porcelán. Technicky a technologicky naprostá noční můra pokud ne rovnou nesmysl. Celý rok strávila zkouškami, testováním různě sestavených hmot, aby svůj záměr nakonec opustila a věnovala se vlastnostem takto upravovaného porcelánu, jehož křehkost a jedinečnost nakonec nechala vyniknout v celkové závěrečné instalaci.

Jako téma své závěrečné práce si Alena zvolila kontrasty - kontrast černé a bílé, kontrasty vlastností čediče a porcelánu - téma ani zdaleka tak bezvýhodné jako u její bakalářky.

Nevím, čemu přesně přičítat předkládaný výsledek: zda covidovému provizoriu či Alenině nemožnosti soustředit se a upnout se k jednomu cíli, každopádně její diplomová práce ve srovnání s její bakalářkou kvalitativně prohrává a ani zdaleka nemluví tak jasnou a čitelnou řečí.

Z příložené teoretické části práce se toho mnoho nedozvíme: částečně text funguje jako deníkové zápisky, tu a tam si přečteme citát od Maleviče či Kandinského, ale nějaký ucelený popis, který by začlenil práci do širšího kontextu a ozřejmil Aleniny motivace, zde nenajdeme. Celá teoretická práce působí neuspořádaně, roztěkaně a rozháraně a tak trochu zrcadlí to, co nacházím i v části praktické.

Alena předkládá volný soubor interiérových doplňků, jejichž společným jmenovatelem má být kontrast materiálů a barev. Každý z těchto jednotlivých objektů má zároveň i svou praktickou funkci: váza, servírovací tácek, miska a zase váza. Z příložené (nepříliš kvalitní) fotodokumentace lze ale číst především důraz právě na funkci - hromadné fotografie všech vzniklých objektů v jednom záběru, kdy v každé (v každé!) váze jsou naaranžované květiny, na každém tácku leží kousek sushi... Tím Alena dokonale popírá své proklamace o důležitosti práce s kontrastem a vlastnostmi materiálů.

Je to škoda, protože přes jistou roztěkanost a nevyváženost kolekce, jsou v ní momenty, které životaschopné jsou: jednoduchý porcelánový tvar, který kombinuje čistý válec porcelánu s masivním fragmentem čedičového úlomku - objekt svým rozměrem sice komorní, svou podstatou a parametry přesto sochařský a velkorosý. Stejně tak série objektů tematizující porcelán v jeho "surové" formě hublů, které Alena zpracovává postupně obtáčením a posléze technikami odkazujícími ke zpracování čediče. Nebo na tuto polohu navazující práce se nezaměnitelnou strukturou plachetky, kterou my, kdo známe proces přípravy materiálu porcelánu, máme neodmyslitelně spojený s tvarem porcelánové huble. Tady se Alena dostává do poloh, o kterých její práce mohla být - o analogovém zpracování materiálu, o dialogu s ním, o experimentálních výrobních postupech aplikovaných z jednoho řemesla na druhé, které dávají vyniknout specifickým vlastnostem obou materiálů a rezonují neopakovatelnou, jedinečnou solitérností každého takového počínu. Pak by se tato práce dala brát jako kontrast (když už je kontrast Aleniným leitmotivem) ke stále rozšířenější praxi, kdy se počítače a algoritmy nejen podílí na všech důležitých procesech spojených s průmyslem a výrobou, ale začaly být také neoddělitelnou součástí obyčejných životů nás všech.

Práce Aleny Liškové není plagiátem.

Jako celek bohužel předkládaný soubor nenaplňuje proklamovaný potenciál a zůstává daleko za svými možnostmi. V hodnocení práce Aleny Liškové se rozhodují mezi velmi dobrou a dobrou a pro vyslovení finálního verdiktu bude záležet na konečné prezentaci souboru a výběru jeho jednotlivých artefaktů.

Datum:

Podpis: